

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości D. P.

przeciwko S. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) odmawia zasądzenia powodowi od pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację pozwanego S. W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 listopada 2016 r., którym zasądzona została od pozwanego na rzecz powódki D. P. kwota 50 000 złotych wraz z odsetkami oraz orzekł o kosztach procesu. Sąd drugiej instancji przyjął jako swoje własne ustalenia faktyczne oraz ocenę prawną, wskazującą na umowę pożyczki, która wymagała zwrotu.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 w związku z art. 353¹ k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie odnośnie do przyjęcia, że między stronami została zawarta umowa pożyczki; art. 6 w związku z art. 353¹ i art. 83 § 1 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i nie uznanie zawartej między stronami umowy za pozorną; art. 83 § 1 k.c. oraz art. 353¹ k.c. oraz ten przepis w związku z art. 875 § 2 k.c., a także art. 720 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi strony powodowej - syndyk masy upadłości firmy C. D. P. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., czyli na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które odniósł do umowy konsorcjum oraz na potrzebę wykładni budzących poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów art. 353¹ w związku z art. 875 § 2 k.c. lub art. 353¹ w związku z art. 720 k.c. lub art. 353¹ w związku z art. 405 k.c. w odniesieniu do kwestii rozliczeń w przypadku rozwiązania umowy konsorcjum, zwłaszcza co do stosowania w takim wypadku zasad odnoszących się do umowy spółki cywilnej lub umowy pożyczki, ewentualnie

do bezpodstawnego wzbogacenia albo też do innych, jak stwierdził przepisów kodeksu cywilnego.

Przed wszystkim skarżący winien zdecydować się, jakie przepisy w danej sprawie mają zastosowanie i jeżeli nawet jest co do tego alternatywa, to winien przeprowadzić profesjonalny wywód prawny, który przedstawi istotę zagadnienia prawnego oraz ewentualnie rozbieżności interpretacyjne powołanych przepisów, z wykorzystaniem doktryny i orzecznictwa, prezentując własny pogląd i go uzasadniając. Tymczasem skarżący sformułował zagadnienie prawne i potrzebę wykładni wskazanych we wniosku przepisów niezależnie od ustalonego stanu faktycznego i ocen prawnych. W ustaleniach tych nie jest rozważane istnienie konsorcjum, więc wątpliwości prawne skarżącego odnoszą się do pewnych wyobrażeń, a nie do ustalonej rzeczywistości i ocen prawnych dokonanych na jej podstawie.

Jeżeli kwestie podnoszone przez skarżącego wiązały się z zasadą swobody umów i umową nienazwaną (art. 353¹ k.c.), to należało wskazać jej treść, gdyż umowa nienazwana zawarta w konkretnej sprawie nie stanowi zamierzeń na przyszłość, lecz istniejące już porozumienie stron, tym bardziej, że umowa nienazwana konsorcjum ma również swoją treść ustaloną przez praktykę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 r., V CSK 177/14, nie publ. oraz powołany szeroko przez skarżącego wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2015 r., II CSK 630/14, nie publ. i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2015 r., III CZP 113/14, nie publ.). Jako umowa nienazwana, wbrew twierdzeniu skarżącego w uzasadnieniu wniosku nie ma jednak *essentialia negotii*, a kwestia jej zawarcia *per facta concludentia* jest odrębnym zagadnieniem od jej charakteru prawnego i bliskości, np. ze spółką cywilną.

Z tego wynika, że podniesione przez skarżącego zagadnienie prawne nie wymaga rozważenia na tle zawartej umowy pożyczki, a ta umowa jest stwierdzona w ustaleniach faktycznych Sądu drugiej instancji. Nie może być to kwestionowane przez skarżącego w taki sposób, że wywodzi on w sprawie własną wersję stanu faktycznego, gdyż jest to niedopuszczalne w świetle art. 398³ § 3 k.p.c., a Sąd Najwyższy jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym (art. 398¹³

§ 2 k.p.c.). Bezsporne jest w tej sprawie, że nastąpił przepływ środków pieniężnych oraz że strony zawarły umowę pożyczki. Trudno z regułą przyszłej współpracy wywieść uzasadnienie dla wskazywanej pozorności problemowej umowy. Prowadzone rozmowy miały charakter wstępny, więc wystąpienie z żądaniem przekazania projektów produktów, o których mowa w sprawie jest niewystarczające. W efekcie skarga znajduje się obok głównego nurtu orzeczenia i stanowi próbę dyskusji z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów. Z tego powodu przedstawione argumenty nie mają zastosowania do rozpoznawanej sprawy.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania. Jednocześnie nie należało zasądzać kosztów postępowania powodowi, gdyż odpowiedź na skargę kasacyjną nie odnosi się jakby do tej skargi i do wniosku skarżącego, który odwołuje się do przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., a nie do art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Tymczasem powód analizuje wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wyłącznie ze względu na oczywistą zasadność skargi, a tej przesłanki skarżący w ogóle nie podnosi.